

Berzi Sándor, az MLSZ főtktára megnyitja a futballgálát

Főhajtás a futball tiszteletére

Ölelkező férfiak, kézfogások s halk megjegyzések: „De meghíztál... Hol a hajad?... A feleséged jól van...?”

Ölelkező férfiak, kézfogások, s hangos kiáltások: „Szép volt, Náci!... Gyerünk, Mülcsi!... Ez az Ebi!”

Gól, gólok, s mindenek fölött emlékek. Immár megszépült emlékek. Ilyen ez, amikor a régi játékosok újra együtt futballoznak. Vasas, Fradi, Honvéd, Újpest.

Megint egymás ellen a régi nagyok (Népstadion, kettős meccsek, 70 ezer ember, hányszor, de hányszor). Ismét dresszben és gatyában Ebedli Zoli, Bene Feri, Müller Sanyi, Esterházy Marci és a többiek. Csaknem telt ház a Vasas Fáy utcai csarnokában, és a közönség tapsol, nagyokat nevet, és örül a cselekednek. No meg, ahogy azt már az NB I-es bajnoki találkozókra megszokhatták: nosztalgizál. A különbség csak annyi, hogy azok a játékosok, akiket oly sokszor emlegetnek, most itt szaladgálnak karnyújtásnyira. Persze, hogy mondják egymásnak: „Emlékszel arra a nyolc-hármas Újpest-Fradira?... Emlékszel arra négy-hármas Ferencváros-Vasasra, amikor Nyilasi Tibi az utolsó percben?...”

Hát persze, hogy emlékszik mindenki. Más sem teszünk immár évek óta, minthogy emlékezünk. Nosztalgizálunk.

Mint most, pénteken este itt, Angyalföldön. November 25-e a Labdarúgás Napja. Ha valaki nem tudná: a Londonban 6-3-as sikerünket hozó angol-magyar meccs tiszteletére válasszatták éppen ezt a napot. Ünnepez, a régmúlt idők ünnepe. Az MLSZ és a Beczkay-Faragó Kft. úgy érezték, illik ezt a napot emlékeztetéssé tenni. Ezért hívták össze a korábbi kedvenceket, s ezért rendezték ezt a villámtornát, amelyen részt vettek: Nyilasi Tibor és barátjai, Mészöly Kálmán és csapata, Garaba Imre s egykori játékosársai, valamint Dunai Antal válogatott legénysége.

A villámtornát a „Fradi” nyerte, méghozzá a sérült Nyilasi nélkül. A döntőben a „Vasast” verte úgy, hogy a rendes játékidőben 3-3 lett az eredmény és hetesrúgásokkal Ebedliék 3-0-ra győztek.

Faragó Zoltán főszervező a következőket mondta a rendezvény végén:

– Remélem, jó példával szolgáltunk a magyar futballtársadalomnak. Úgy érzem, sikerült emlékeztetést tenni ezt a napot. De azt nem tagadom, hogy megdöbbentett a klubok érdektelensége. A vezetők közül szinte egyik csapat sem képviselteti magát, sem most, sem a szombat esti bálon. Számomra ez hihetetlen. Talán csak az Újpest kivétel ez alól...

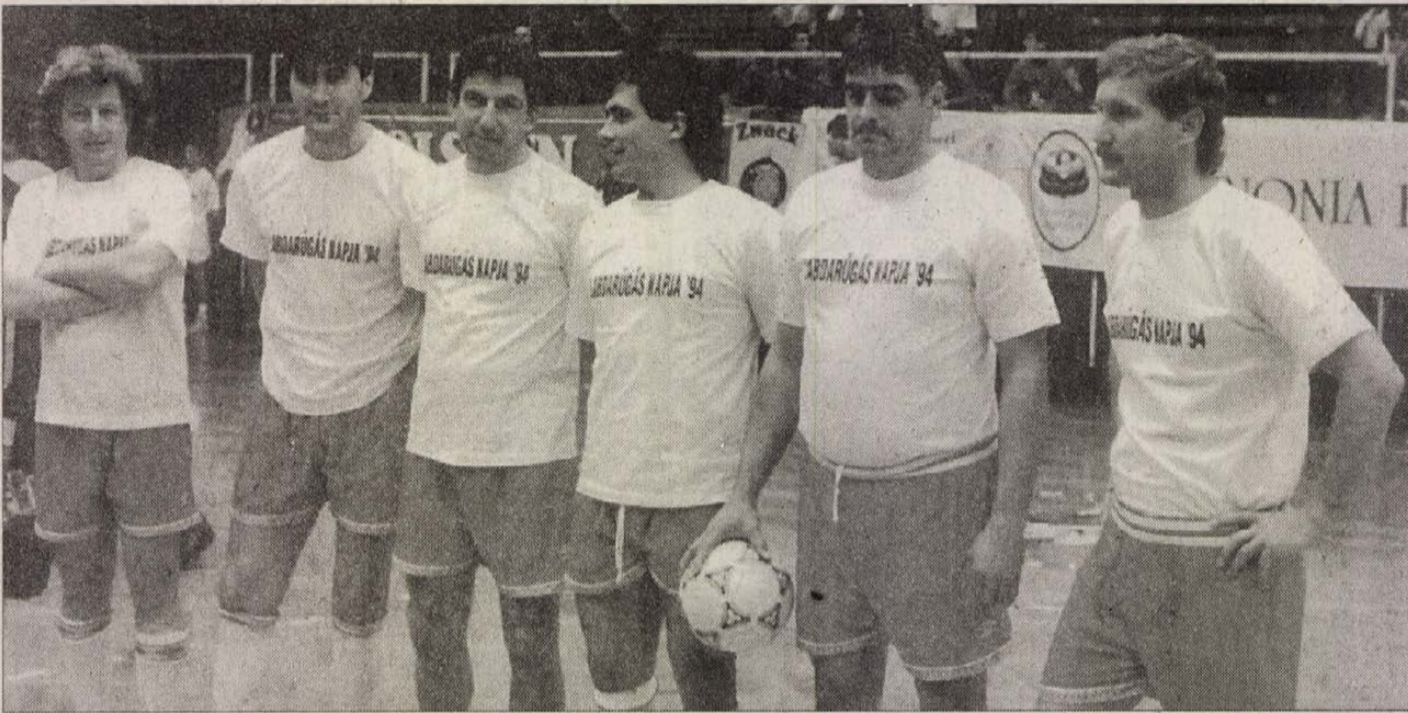
A villámtorna végén különböző kitüntetések adományoztak a Labdarúgás Napja alkalmából.

A Magyar Labdarúgásért Emlékérem Ezüst fokozatát kapták: Horváth Lajos, volt FIFA-játékvezető, Szabó András, a Kunhegyesi Dózsa György iskola igazgatója, Viczián Zoltán, a Heves Megyei LSZ társadalmi aktívája.

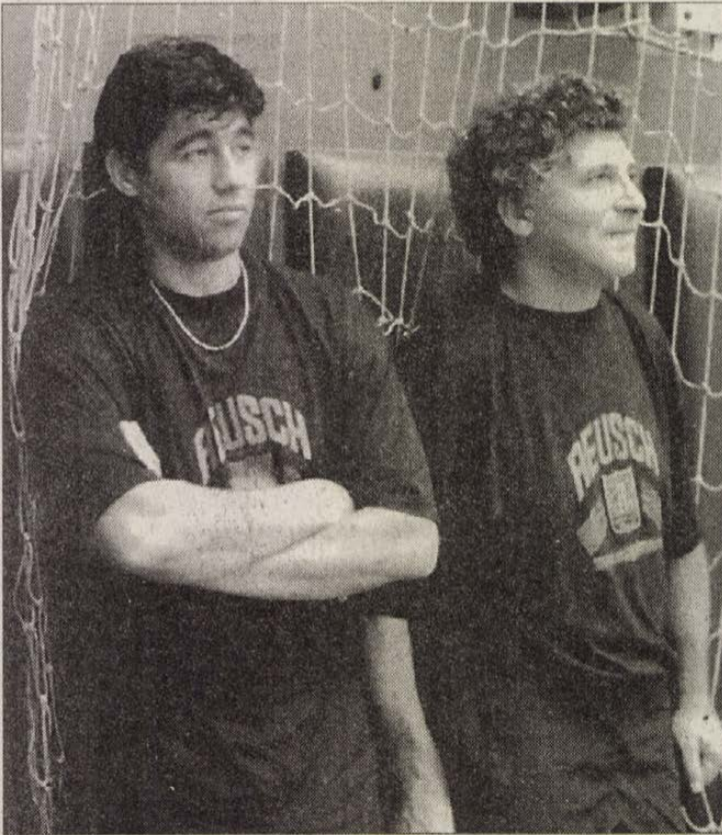
Aranyfokozatot kaptak: Bakos Antal, az MTK intézője, dr. Botár Zoltán, aki a magyar válogatott sportorvosa volt 1957 és 1982 között, dr. Rácz Gyula, az MLSZ fegyelmi bizottságának elnöke, Pleiner János, az MLSZ fegyelmi bizottságának elnökhelyettese, Somogyi Jenő, aki az MLSZ elnöki tisztjét töltötte be 1986 és 1988 között, 1993-tól az MLSZ tiszteletbeli társelnöke, Szojka Ferenc, az 50-es évek válogatottja, aki most először kapott elismerést labdarúgó-pályafutásáért.

Ölelkező férfiak, kézfogások és taps a magyar futball ünnepén. Szép volt, fiúk! Kár, hogy csak volt...

Sinkovics Gábor

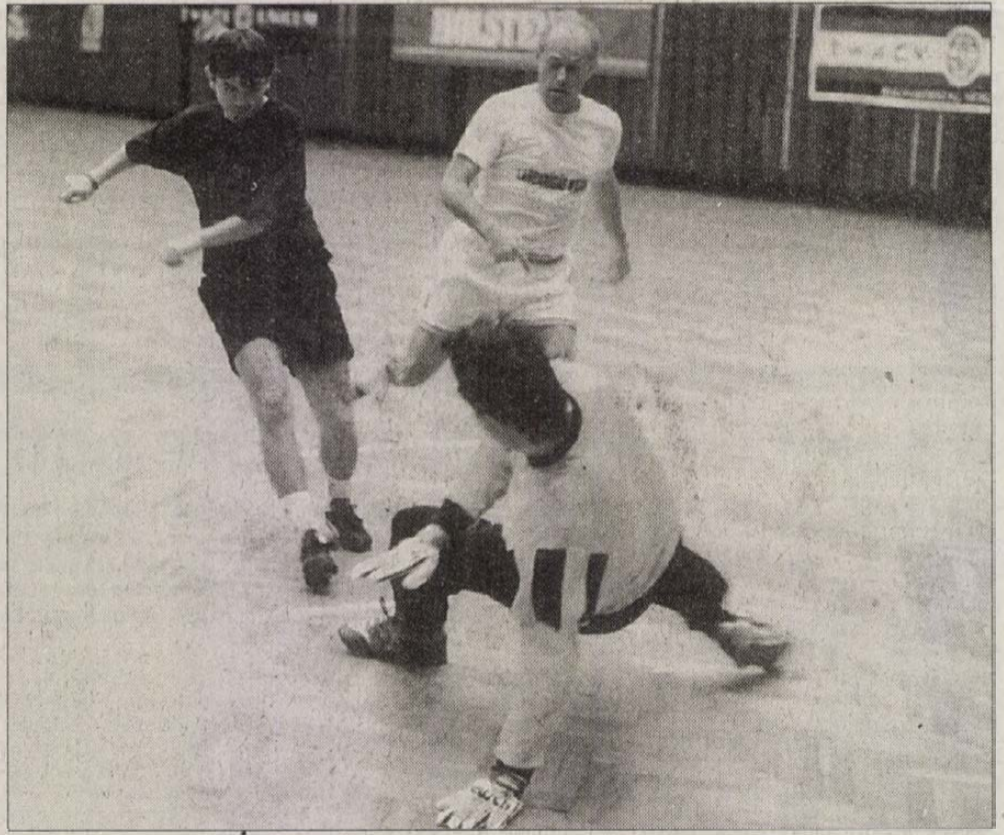
Öt fő, akitől a csapat persze csak jobb lett: Esterházy Péter

Nemcsák Károly és Székely József – fellépésre várva...

A londoni 6:3 egyik hőse: Buzánszky Jenő

Az egykori Dózsa-kapus, Szigethy Károly tehetetlen: vezet a színészválogatott

Garas Dezső és Úrvári Sándor úgy ünneplik egymást, mintha egy csapatban játszóva lóttak volna gólt

A miniszter úr az Üllői útra jár...

A futballshow rangját emelte, hogy 18 óra körül megérkezett a Fáy utcai csarnokba Kuncze Gábor belügyminiszter is. Eredetileg úgy volt, hogy miniszter úr beszáll egy jó kis focira, ám végül is csak a lelátón foglalt helyet a jobb szél helyett. Tőle kértünk rövid nyilatkozatot.

– Miniszter úr, hogyan jut ideje kilátogatni egy ilyen futballtornára?

o Nincs ebben semmi különös, elvégre péntek délután van, amikor is elvileg szabadidőm lenne. Mondom, elvileg, mert látja, most is itt vagyok. Bár ezt közel sem kötelességből tettem, hiszen szeretem a futballt. Egyébként is ez a program szerepelt a naptárban, hiszen a magyar labdarúgásnak egy évben csak egy napja van.

– Tudom, hogy nem illene ilyet kérdezni, de árulja el, melyik csapattal szimpatizál vagy szimpatizált annak idején?

o Fradi-drukker vagyok, bár hivatalból az Újpest teljesítményét is figyelemmel követem.

– Ezek szerint mostanában is jár meccsre?

o Néha. Ha az időm engedi.

– Nem akarok ünneprontó lenni, de ilyen eredmények után van még kedve futballal foglalkozni?

o Nézze, én most is azt mondom, hogy mindig van lehetőség a felemelkedésre. Az a baj, hogy a közvélemény azonnali sikereket vár, és ennek a bűvkörében él, pedig időre és türelemre van szükség az előrelépéshez. De azt hiszem, ezt nem az én feladatom elbírálni.

– Mit gondol, mennyire pénzkérdés a magyar labdarúgás felemelkedése?

o Azt mondom: nem biztos, hogy pénzkérdés. Az elmúlt negyven évben ugyanis rengeteg pénzt pumpáltak a magyar futballba. Aztán tessék, mi lett az eredménye?!

Farkas, a BVSC-Dreher játékosa holnapra már csak attól jobb futballista lesz, hogy hallhatta a játékról beszélgetni a két klasszikust, Töröcsik Andrást és Bognár Györgyöt